

fundsordning, vi Socialdemokrater tilstræbe, for i Tvangsstaten. Jeg synes imidlertid, at vi i saa Henseende ere naaede meget vidt frem under de bestaaende Samfundsforhold. Man har jo bogstavelig i dette saakaldte frie Samfund en Politibetjent ved sin Side lige fra Vuggen til Graven; det vrimler med Kontrol, Tvang, Politik og Straf paa snart alle mulige Omraader. Vi se ikke Menneskene blive bedre derfor, og her paa Rigsdagen gør man ikke noget særligt for at modarbejde hele dette Uvæsen. Nej, vi vedtage bare nye Straffeparagraffer for at give yderligere Spillerum for Politivilkaarlighed o. lign. Det gøre vi igen her ved den Straffelovgivning, dette Lovforslag indeholder. Det er det, jeg for mit Vedkommende ikke har villet være med til, for jeg tror ikke paa Politiets og paa Straffedommerens Arbejde i Ædruelighedens Tjeneste; jeg er tillige sikker paa, at Afholdsmændene i Almindelighed heller ikke tro derpaa, og — kan jeg tilføje — selv Ædruelighedskommissionen tror heller ikke paa dette Mittel i Ædruelighedens Tjeneste, idet den skriver i sin Betænkning, at der ikke kan fæstes synderlig Lid til, hvad der for Ædrueligheden kan opnaas ved Straf for Beruselse. Alligevel mener man mærkeligt nok, at saadanne Straffe bør indføres i vor Lovgivning, og det mener altsaa det ærede Udvalg i Folketinget ogsaa.

Jeg skal ikke opholde mig ved den Mærkelighed, at Udvalget til tredie Behandling kommer med en Ændring, som forandrer, hvad Folketinget vedtog ved anden Behandling. De Herrer gøre til Forklaring ved deres Ordfører gældende, at det vistnok var en Fejltagelse, en Misforstaaelse, Folketinget ved anden Behandling gjorde sig skyldig i, med andre Ord, vi skulde ikke vide, hvad vi stemte for den Gang. Herimod maa jeg for mit Vedkommende protestere, jeg tror, at alle de, der stemte for det da foreliggende Ændringsforslag, vare ganske klare over, hvorfor de stemte derfor. Folketinget vedtog ved anden Behandling at stryge Bødebestemmelserne og sætte Fængsel i Stedet, og det gjorde man med den Motivering, at man vilde forhindre, at den rige Mand kunde betale sig fri, medens den fattige i de allerfleste Tilfælde vilde være henvist til at sone Bøden ved Fængsel. Det er en meget menneskelig og naturlig Betragtningssmaade, og derfor stemte vi for Ændringsforslaget. Nu kommer imidlertid Udvalget igen med sit Ændringsforslag, hvorved der paa ny skal gøres Forskel.

Jeg anbefaler det høje Ting at stemme mod det og altsaa stemme paa samme Maade som sidst. Det er ikke, fordi jeg mener, at Fængselsstraf i det hele taget bør blive staaende, men i dette Tilfælde kan man forsvare at to Onder at vælge det mindste. Som sagt, jeg tror nu ikke paa Nytten af særlige Straffebestemmelser i dette Forhold.

For øvrigt kunde man vist ganske roligt stryge hele § 1, thi den er i sig selv uheldig og til Dels ogsaa overflødig. Ifølge den skal kun den Rus straffes, som giver Anledning til Forstyrrelse og Forulempelse. Altsaa, den Bjørn, der gør sig ud til Bens paa Gaden, skal straffes, men den berusede Mand, som gaar stille og nogenlunde lige hen ad Gaden, eller den berusede, som har Raad til at sætte sig i en Bil og køre sin Bjørn hjem, skal ikke straffes. Det finder jeg ikke er nogen heldig Ordning. Det kan ikke nytte, at man uden videre vedtager saadanne Straffebestemmelser. Derfor siger jeg: Lad os stemme mod det foreliggende Ændringsforslag, der er ikke andet at gøre. Men lad os helst se at stryge hele denne § 1. Det kan man nemlig ganske roligt gøre, thi man har i Politivedtægterne Straffe nok for saadanne Uordner. Man siger ganske vist, at Straffen skal være ensartet. Det hedder derom i Udvalgets Betænkning fra i Fjor, — som man i Aar henviser til, — (Tillæg B. Sp. 2493): „Man finder det derhos hensigtsmæssigt at optage paagældende ensartede Bestemmelser om Straf for Beruselse i Loven i Stedet for de til Dels uensartede og ikke i den her omhandlede Henseende tilstrækkelig omfattende Straffebestemmelser i samme Retning, der indeholdes i Politivedtægterne“. Altsaa ikke tilstrækkelig omfattende. Det vil sige, for Fremtiden bliver der en Slags faste Takster for en Rus, som gælde for hele Landet. Jeg mener, at det behøve vi ikke at beskæftige os med her. Vi kunne godt lade det blive ved det gamle, altsaa stryge § 1 og begynde med § 2 om Paalæg til de drikfældige. Man kunde begynde med at sige: Viser det sig under en Politisag, at den paagældende er en til Drukken-skab forfulden Person o. s. v. Denne Bestemmelse om Paalægget til den, der beruser sig ofte, kan jeg ikke have noget imod. Men naar man i de forskellige Politivedtægter har Straffebestemmelser, maa det være mere end tilstrækkeligt. Der er heller ikke noget i Vejen for, at man kan bibeholde Bestemmelsen om, at der ved Bøder og Straffe i det hele taget skal tages Hensyn til den vedkommendes økono-